

Sadržaj:

Uvod	3
Dubrovački statut	4
Državno uređenje	
Zakletva sudija	
Dubrovačko pomorstvo	
Porodično pravo	
Carinski zakon	
Zaključak	
Literatura	

Uvod

Dubrovačka Republika (tal. Republika Ragusa) bila je patricijska republika na istočnoj obali Jadrana i jedna od prvih samostalnih južnoslavenskih država. Po svom je uređenju bila republika, gdje je vlast imala vlastela okupljena u Velikom vijeću. Središte Dubrovačke Republike bio je grad Dubrovnik (slav. dubrava = šuma), a zauzimala je područje današnje južne Hrvatske, obližnje otoke i susjedne teritorije. U 15. st. imala je oko 40.000 stanovnika. Dubrovnik je u početku bio u sastavu Dalmatinskog temata i priznaje vlast Bizanta. Prvi se put u historijskim dokumentima spominje 850. g. Oko 992. g. spalio ga je makedonski car Samuilo. Krajem 10. st. osniva se dubrovačka nadbiskupija i metropolija. Tada postaje crkveno neovisan od Splita. Od 1205. g. priznaje vlast Venecije, što traje do 1358. g. U vrijeme mletačke vlasti Dubrovčani dižu tri bune, ali se nisu mogli osloboditi mletačkog gospodstva.

Od najranijih vremena su se bavili pomorstvom i njihova se mornarica spominje već u drugoj polovini 9 st., a u 11 st. njihovi se brodovi bore u bizantsko - normanskim ratovima. Tada je već Dubrovnik sjediste posebne bizantske teme i dobija svoju biskupiju.

Iako je priznavao vlast Mletačke republike, Dubrovnik je uspio sačuvati autonomiju, jer je birao Malo i Veliko vijeće, Senat, te ostale organe gradske samouprave.

Grad je 1272. g. dobio statut.

Dubrovački statut

Politička autonomija Dubrovnika manifestirala se među ostalim od početka 13 st. kroz zakonodavnu aktivnost donošenjem tzv. statutarnih odredaba. Ovim se odredbama regulirao javni i privatni život kako u odnosima među samim pripadnicima komunalne zajednice tako i u odnosima njih i stranaca. Od početka 13 st. mnogi gradovi u Sredozemlju donose svoje statute. Kodifikacija statutarnih odredaba u Dubrovniku je izvršena za vrijeme Mletačkog kneza Marka Justinijana. Na gradskom zboru (Consilium) 1272. je potvrđen statut čime je Dubrovnik dobio svoj temeljni zakon.

Dubrovački statut iz 1272 godine je značajan pravno historijski spomenik. Donijet je u doba Mletačke okupacije u kojoj je Dubrovnik imao značajnu političku autonomiju. Dubrovački statut se po sadržini ne razlikuje mnogo od gradskih statuta srednjovjekovnih autonomnih gradova. Pravna materija u statute je dosta sistematizovana. Čitava materija statuta je raspoređena u 7 knjiga. Kasnije statutarne odredbe do 1358 god. uglavnom su poredane hronološkim redom u posebnu 8 knjigu statuta.

Prva knjiga zadržati odredbe o organima vlasti i položaju manastira na Lokrumu. Druga knjiga odnosi se na zakletve postojećih organa vlasti kao i zakletve Dubrovčana Mletačkom knezu. Odredbe treće knjige regulišu materiju iz oblasti sudstva i sudskog postupka. Četvrta knjiga sadrži odredbe porodičnog i nasljednog prava, a peta obuhvata administrativne i obligaciono pravne odredbe. Šesta krivično pravo i sedma pomorsko pravo.

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com